

PROLOG

Jmenuji se Viktorie a chci vám povědět příběh, který má působit jako varování pro další generaci, pokud po nás však ještě nějaká přijde. Píše se rok 2245. Změny, které nastaly po době převratu, od kterého všichni očekávali zlepšení naší situace, vyústily do téměř nesnesitelných podmínek, které trvají již pět let.

Po pádu naší vlády, o který se přičinili hlavně stoupenci Hnutí odporu, došlo k neočekávaným změnám. Namísto nastolení klidnějšího a spravedlivějšího režimu jsme se dočkali pouze nechtěného zvratu. Vláda se svrhla a k moci se dostali ti, kteří se o to pokusili jako jedni z prvních. Ti, co zastoupili jejich místo, nebyli příznivci Hnutí odporu, jak se prve očekávalo, ale k překvapení všech, tuto pozici převzala Milice, skupina, která vznikla jako odvětví státní policie.

Milici však nešlo o blaho lidí, jak prve slibovali. O moc se přičinili pouze za vidinou moci a peněz. Zhostili se vlády nad naším městem Jesenias v jižní části Gulonska a upravili režim podle svého. Snažili se řídit vše a nutit každého, aby jejím pravidlům kladl důraz, ale jejich zákony v pozdější době ztratily na váze a především respektu. Rozmohla se anarchie a buřičství, nicméně stále zůstávali v čele vlády, rozhodnutí si své místo velení udržet. Obávali se svrhnutí, a tak se usadili na nejvyšším místě města, na kopci Mount Evile, aby se tak stali hůře napadnutelnými. Někteří se o jejich svrhnutí pokusili, ale neuspěli a skončili v nejhorší káznici, která neměla v historii státu obdoby.

Ve městě, společně s anarchií a rabováním, se neustále rozvíjí i hlad. Z lidí ze středních vrstev se stávají chudáci, a ti, kteří žijí z mála, se přesouvají do vrstev, odkud se již nedá nikam níže klesnout. Možnosti zaměstnání zde jsou velmi omezené a najít si práci se stává stále obtížnějším. Lidé povětšinou přežívají z mála, co jim vyměřil úřad, pokud patří mezi ty, kteří zaměstnání nemají. Přesouvají se z domů a bytů s vysokým nájmem v porovnání s příjmy do vyrabovaných a polorozpadlých budov. Potkat člověka, který ve městě prosí ostatní o peníze, není již ničím novým, nýbrž pouhou rutinou. Avšak i přesto, že životní úroveň některých lidí značně klesla, najdou se však stále ti, kteří si žijí na vysoké noze, a zdejší chudoba se jich nijak netýká. Vznikly tak dvě sociální vrstvy- bohatí a chudí.

Děti se po odchodu ze škol, které ještě fungují, avšak s přísnějším režimem, scházejí po parcích a zapadlých místech města a shlukují se do stále větších skupin, které prochází městem a přepadávají kolemjdoucí lidi. Ty okrádají a ničím novým není ani fakt, že dochází i k potyčkám a brutálním napadením. Vznikají tak dokonale organizované dětské gangy. Policie si s nimi již neví rady. Je jim jasné, že nemá smysl je stíhat a následně se postarat, aby

byly převezeny do nápravných ústavů. Jejich počet stát omezil kvůli neochotě podobná zařízení financovat, a ty, které stále fungují, se za poslední roky naprosto přeplnily.

Další zásadní změna, která se v tomto případě týká celé planety, a nejen našeho města, je neskutečná změna počasí, které se rázně mění důsledkem zničení ekosystému odpadními látkami a zplodinami. Gulonsko se svým rozložením řadí mezi kontinenty středního pásu. Pokud však dle této informace očekáváte, že se zde střídá počasí dle čtyř ročních období, jste na omylu. Hlavní teplota se zde v noci pohybuje okolo -25° , přes den zas kolísá kolem $+8^{\circ}$. Smog utvořil silnou vrstvu, která tlumí sluneční paprsky, a ty proto nejsou schopny dopadnout na zemi. Vše, co potřebuje život od Slunce, jako jsou rostliny, je uchováváno pouze ve sklenících pod umělým světlem, které plní funkci slunečních paprsků. Ostatní rostliny kolem již dávno pomřely, kromě těch nejodolnějších, které byly schopny se na tuto drsnou změnu podnebí aklimatizovat, a stali se součástí vegetace na ploše, která se přeměnila na poušť. K takto zásadní změně počasí došlo postupně. Nejprve se v zimních měsících neobjevil sníh a teploty se pohybovaly kolem nuly, někdy se dostaly až hodně k plusu. Pak zima, která ještě téhož roku přišla, zaplavila letní měsíce mrazem a přívalem sněhu. Ten se udržel ještě několik dlouhých měsíců, než se počasí ustálilo. Všichni očekávali, že dojde k oteplení a mráz s přívaly sněhu poleví. Avšak na samém konci definitivní změny počasí nestál návrat k normálu, nýbrž noční mrazy a sníh, který druhého dne zpravidla roztál.

Dalším problémem, který za poslední dobu vyvstal, je nedostatek pitné vody. Důsledkem jejího znečištění vzniká otázka, jak na životě udržet všechno lidstvo, o zvěři nemluvě. Ta kvůli pokusům téměř všechna vyhynula v laboratořích, valná spousta z nich pomřela vlivem zkažené vody, jiná byla vyhubena pro kožešiny, rohy a kly. Zemské póly se prohodily, a nastal chaos v orientaci zvířat, který se projevil v jejich migraci, když vzniknul rozvrat počasí. Ptáci se přesouvali dle svého pudu na místa s teplejším podnebím, jenže po cestě pomrzli a stejný osud je čekal i na místě jejich cílu. Jiná zvířata, putující za vodou a potravou, čekala nehostinná a suchá krajina tundry. Svůj díl na všem nese i noční mráz, na který nebyl schopen se aklimatizovat hmyz, jakými jsou kupříkladu včely, na jejichž práci záviselo opílování 90 procent květů a rostlinstva. A také tohle je jeden z důvodů, proč rostliny ve venkovních podmínkách nemělo šanci se udržet.

Lidé však vynalezli jistý způsob, jak vodu obstarat. Nabízela se poslední z možností, a tou bylo odsolování mořské vody, čerpané z jediné oblasti, kam znečištění ještě nedorazilo. Ovšem tento postup, seč se prokázal jako jedinou možností, se stal zároveň i velmi drahou variantou. Není ničím neobvyklým, že zde lidé umírají na žízeň. Ti, kteří však mají dostatek peněz, jsou schopni si ji

obstarat. Já a pár mých známých jsme objevili sklad balené vody, o kterém před ostatními lidmi mlčíme, neboť se bojíme o vlastní životy. Nevíme, jak dlouho bude nedostatek pitné vody přetrvávat.

Kdybyste našim městem procházeli, uviděli byste spousty lidí s prázdným výrazem v obličeji, připomínající nejen tvář zoufalců, nýbrž i šílenců, kteří prováděli neskutečné věci, v tomto městě však ničím neobvyklým. Valná většina z nich má na svědomí trestné činy nebo přinejmenším trochu závažnější přestupky. Vše se však s postupujícím časem řadí k normálu a k běžnému chodu města.

I já jsem se stala součástí toho všeho dění, které posledních pár let probíhá. Když došlo ke vzpouře a akci, která sesadila naši vládu, stála jsem stále v čele Hnutí odporu, která se jako hlavní příčinila o její pád. Žila jsem v tomto městě už od svého narození a mohla tak sledovat změny, které v průběhu celého mého života probíhaly. Byla jsem plně rozhodnutá s tímto systémem něco udělat a celou věc jsem zorganizovala. Podařilo se nám to. Vládě a parlamentu jsme naším konáním předurčili pád. Moc jsme chtěli uchopit do svých rukou, jenže Milice nás v konfliktu, který následně jako kapituelní zvrát vznikl, předčila. Vyhráli jsme válku, ne však závěrečnou bitvu, která měla rozhodnout vše.

K nadvládě jsme se nedostali. Příznivci Hnutí odporu byli rozehnáni a já se stala psancem, kterého druzí obviňovali z toho, že má vše, co se událo, na svědomí. Dle nich vše zlé způsobila právě tato skupina, přestože ji paradoxně ze začátku plně podporovali. Byla na mě vypsána odměna a dle toho, co jsem slyšela, jsem měla skončit ve vězení na doživotí, nebo dostat trest smrti na popravišti. V rodném městě jsem přesto všechno musela zůstat, neboť jeho brány, které ho obehňovaly, byly přísně střežené. Nikdo nemůže ven. Nikdo nemůže dovnitř. Výjimkou však byla lodní doprava, která sem dovážela několikrát za měsíc zásoby. Pokusit se však přes hranice projít, by nepochybně znamenalo zadržení. Změnila jsem si proto nápadně vzhled a začala se oblékat jako zde velmi obávaná skupina lidí, která si zde nechávala říkat Extrémističtí militanti. Jsou známí svou nechvalnou pověstí, že pro peníze jim nečiní žádné potíže kohokoliv zabít, nehledě na to, že pod jakoukoliv záminkou jsou schopni až zvířecky brutálních napadení. Tento styl oblékání a celkového vzhledu mi zajišťuje to, že se ode mě lidé drží v dostatečné vzdálenosti a nikdo se po mojí identitě dále nepídí.

Nyní se vyhýbám nejfrekventovanějším oblastem Jeseniasu z obav, že by mě policisté zadrželi. Vsázím na změnu svého vzhledu a nemluví téměř s nikým. Přes den se skrývám v budově bývalého divadla, večer vycházím ven, abych si obstarala nějaké jídlo a zjistila, co se událo přes den nového. Doufám, že i tma dobře uchrání můj opravdový vzhled, aby mě nikdo nepoznal.

Nevím, jak dlouho tato nová vláda může fungovat. Všichni mají neskutečný strach a myslím si, že si nikdo netroufne se o něco pokusit. Já však po večerech v hraném poklidu u ohně přemýšlím, jak napravit chybu, kterou jsem před lety způsobila...

*Matce Zemi stříháte vlasy, když kácíte deštné pralesy.
Číníte jí nezhojitelné jizvy, když stavíte silnice a dálnice.
Vaši železní ptáci prořezávají oblohu a prší, když pršet nemá.
Zimu jste oteplili.
Nastal veliký chaos, ale nikdo neslyší, jak moc se zlobí...*

I. DEMONSTRACE

*„Až zemře poslední strom a poslední řeka bude otrávená
A poslední ryba bude chycená,
Až potom si uvědomíme, že peněz se nenajíme.“
Náčelník Seattle 1854*

Lidé se ve zběsilém davu hnali ulicí. Tlačili se mezi sebou v nepřehledném zástupu a hlasitě vykřikovali svá hesla: „Chceme lepší zákony!“ „Doživotí! Dejte mu doživotí!“ Nad hlavami mávali transparenty, které mluvily o jejich nesouhlasu s rozsudkem, který soud vynesl nad mladým devatenáctiletým mužem. Dle jejich úsudku dostal trest až příliš nízký, a to za vraždu své matky. Soudce mu vyměřil dva roky. Dva roky dostal mladík, který zapálil svou matku benzínem, a když se jí podařilo se uhasit ve sněhu, umlátit ji zuřivě lopatou. Příčina jeho chování nebyla objasněna. Mluvilo se o afektu a mírné

podnapilosti. Zmínka padla i o drogách. Jak to vše bylo, zůstalo veřejnosti utajeno. Někdo pečlivě dbal na to, aby nic z podrobností nevyšlo na povrch.

Někdo z davu vzal dlažební kostku a prohodil ji vitrínou obchodu, stojícího po straně, kudy lidé procházeli. Zvuk roztrštěného skla splýval s křikem davu. Další se vrhl s basebalovou pálkou na poblíž stojící auto a nejdříve se s ní pustil do oken, poté zuřivě tloukl do jeho karosérie, na které po jeho boku vytlačil jedním úderem prohlubeň. Pár demonstrujících lidí se dostalo do konfliktu s procházejícími chodci, kteří nesouhlasili s jejich počínáním a dali to hlasitě najevo. Hlouček demonstrantů vyšel ven a s druhou skupinkou chodců se do sebe pustili pěstmi. Lidé, pochodující v davu, ničili vše, co jim přišlo do cesty. Zapalovali popelnice a jejich víky rozbíjeli okna domů. Využívali chaosu, který takto nastal, a rabovali v obchodech. Jiní vpadli dokonce i do nestřežených bytů a odnášeli odtamtud věci té nejvyšší hodnoty. Nic pro toto město neobvyklého. Již dávno se svým vzhledem posuzovalo jako město mrtvých. Z poničených domů opadávala omítka a vymlácená okna mlčky promlouvala o nepokojích, které zde byly na denním pořádku. Po městě vlály ve větru odpadky, volně roztrušované všude kolem. Popelnice byly převrácené vandaly, jiné přeplněné až z nich pytle padaly ve větru na zem, kde je roztrhali hladoví divocí psy, připomínající svým vzhledem lesní vlky. Lidé chodili špinaví a celkový jejich vzhled nasvědčoval tomu, jakým způsobem jsou nuceni žít. A ti, kteří se včas neukryli před zběsilým demonstrujícím davem, na vlastní kůži pocítili, jakou sílu má jejich nesouhlas, kvůli kterému pochodují městem.

Nad Jeseniasem panoval neustálý mlžný opar a šero, přes který nebylo možné, aby prostoupily sluneční paprsky. Milice doufala, že obzvláště nepřívětivý mrazivý den zažene demonstranty zpět, odkud přišli. Jejich odhodlání však bylo silnější a nepřízeň počasí je nedokázala umlčet. Cítili, že demonstrují za správnou věc a spravedlnost. Jenomže co tyhle slova znamenala v tomto světě, plném podporované korupce a vládě aristokracie?

Milice je měla za jednoduché a hloupé lidi. Nepřikládala žádnou váhu jejich slovu a věděli, že je mohou kdykoliv rozehnat. Jediné věci se však přesto obávali. A to jejich počtu, který pro dnešek přesáhl běžnou normu. V sídle, pod kterým demonstrace probíhala, na kopci Mount Evile se proto příslušníci Milice přemístili do těch nejvyšších pater.

„Pošleme tam Milický oddíl?“ zeptal se muž, který ze zadu přistoupil ke svému nadřízenému a ledovým pohledem sklonil zrak do davu, rozběsněně křičícího ulicí. Hleděl stejným směrem, jako velitel Milického oddílu, o kterém mluvil. Ten vznikl ze zkušených žoldáků, jak jinak než na obranu Milice.

„Ještě je čas.“ konstatoval sebevědomě. Na jeho staříčké tváři se při pohledu do rozzuřeného nekonečného shluku lidí nepohnula neklidem ani jediná vráska. Povislé rty se mu zavlnily do otrávené grimasy a zúžené oči